

Bài phát biểu của Lê Duẩn năm 1979

Tác Giả: Ngác Thu

Thứ Tư, 22 Tháng 6 Năm 2011 04:27

Mô t : Bài phát biểu của Lê Duẩn về tập đoàn phân đßng Trung Quốc chßng Việt Nam. Nguồn: Thư viện Quân đội Nhân dân, Hà Nội. Tài liệu do Christopher Goscha có đßc và đßch cho CWIHP.

Lê Duẩn (1907- 1986)

Nói chung, sau khi chúng ta đánh bại Mỹ, không ai quốc nào dám đánh chúng ta nữa. Chúng có những người nghĩ rằng họ vẫn có thể đánh chúng ta và dám đánh chúng ta là những kẻ phản động Trung Quốc. Những người dân Trung Quốc hoàn toàn không muốn thế. Tôi không biết những kẻ phản động Trung Quốc này sẽ tiếp tục tồn tại thêm bao lâu nữa. Tuy nhiên, miễn là họ tồn tại, thì họ sẽ tồn công chúng ta như họ vẫn thực hiện (nghĩa là đến năm 1979).

Nếu chỉ tranh đấu trên phạm vi Bắc, thì các tỉnh [Bắc Trung Bộ] Nghệ An, Hà Tĩnh và Thanh Hóa sẽ trở thành cơ sở cho toàn bộ đất nước. Các tỉnh này rất nhút, là các căn cứ mạnh mẽ, rất nhút và hiệu quả. Vì nếu vùng đất Bắc Bộ tiếp tục là vùng liên tục căng thẳng, thì tình hình sẽ rất phức tạp. Vấn đề không đấu gì chút nào. Nếu không phải là người Việt Nam, thì sẽ không có người nào đánh Mỹ, bởi vì lúc Việt Nam chỉ đấu với chính Mỹ, cơ thể gì còn lại đấu với Mỹ ...

Mặc dù Trung Quốc đã giúp [Bắc] Triều Tiên chống lại các địch báo và sự tấn công phía Bắc của họ. Sau khi cuộc chiến kết thúc [Triều Tiên] và khi áp lực lên Việt Nam, ông ta (chính này hình như nói đến Chu Ân Lai khi đó) vẫn sau đó cho thấy và nói rằng, nếu Việt Nam tiếp tục chiến đấu, thì sẽ phải lo liệu. Ông ta sẽ không giúp thêm nữa và gây áp lực với chúng ta để ngừng chiến đấu.

Khi chúng ta ký Hiệp định Geneva, rõ ràng là Chu Ân Lai đã chia đất nước ta làm hai [phần]. Sau khi nước ta bị chia thành hai miền Nam – Bắc như thế, một lần nữa ông ta gây sức ép lên chúng ta, không được làm gì để với miền Nam Việt Nam. Họ ngăn cản chúng ta đứng lên [chống lại Việt Nam Cộng hòa do Mỹ hậu thuẫn]. [Những] họ, [người] Trung Quốc, không thể làm gì để ngăn cản chúng ta.

Khi chúng ta ở miền Nam và chúng ta bị chiến tranh du kích ngay sau khi ký Hiệp định Geneva, Mao Trạch Đông đã nói với Địch họ để chúng ta rằng, ngay lập tức, chúng ta phải bắt Lào chuyển hai tỉnh đã được giải phóng cho chính phủ Viêng Chăn. Nếu không, người Mỹ sẽ tiêu diệt hai tỉnh này, một tình huống rất nguy hiểm [theo cái nhìn của Trung Quốc]! Ngay lập tức, Việt Nam đã phải làm việc với người Mỹ [liên quan đến vấn đề này]. Mao đã bắt hiệp chúng ta bằng cách này và chúng ta đã phải làm điều đó.

Sau đó, khi hai tỉnh này đã được chuyển cho Viêng Chăn, những tên phản động [Lào] ngay lập tức bắt giữ Souphanouvong (Chủ tịch Lào từ năm 1975-1986). Lào có hai tiểu đoàn bao vây

Bài phát biểu của Lê Duẩn năm 1979

Tác Giả: Ngác Thu

Thứ Tư:, 22 Tháng 6 Năm 2011 04:27

---

lúc đó. Họ náa, họ ván cháa sán sàng chián đáu. Sau đó, mát tiáu đoàn đã có thá thoát khái sá [bao vây]. Lúc đó, tôi đáa ra quan đáng mác a tôi là, Lào phái đáng cá phép tián hành chián tranh du kích. Tôi mái Trung Quác đán và tháo luán ván đá này vái chúng ta. Tôi nói vái họ: “Các đáng chí, náu các đáng chí tiáp tác gây áp lác vái Lào báng cách này, thì lác láng cáa họ sá hoàn toàn tan rá. Bây giờ họ phái đáng cá phép tián hành chián tranh du kích”.

Tráng Văn Thiên (Zhang Wentian), ngái trác đó là Tráng Thá ký [Đáng Cáng sán Trung Quác] và sá đáng bút danh Lác Phú, trái tôi: “Vâng, các đáng chí, điáu các đáng chí nói đáng. Hãy đá chúng tôi cho phép tiáu đoàn đó cáa Lào đám nhiám chián tranh du kích”.

Ngay láp tác, tôi hái Tráng Văn Thiên: “Các đáng chí, náu các đáng chí cho phép Lào gánh vác chián tranh du kích, thì không có gì phái sá viác phát đáng chián tranh du kích ở mián Nam Viát Nam. Điáu gì làm cho các đáng chí sá đán nái các đáng chí ngăn cán hành đáng nhá thá?”

Ông ta [Tráng Văn Thiên] đã nói: “Không có gì phái sá!”

Tráng Văn Thiên đã nói thá. Tuy nhiên, Ho Wei, Đái sá Trung Quác ở Viát Nam lúc đó, đã ngái ở đó và nghe điáu đã nói. Ngay láp tác, ông ta đián cho Trung Quác (báo cáo điáu Lê Duán và Tráng Văn Thiên đã nói). Ngay láp tác, Mao trái tôi: “Viát Nam không thá phát đáng chián tranh du kích ở mián Nam. Viát Nam phái nám chá trong mát thái gian dài!” Chúng ta rát nghèo. Làm sao chúng ta có thá đánh Mán náu không có Trung Quác làm căn cá háu táp? Nên chúng ta phái nghe theo họ, đáng không?

Tuy nhiên, chúng ta đã không đáng ý. Chúng ta đã bí mát tiáp tác phát trián lác láng. Khi [Ngô Đình] Diám kéo lê máy chém kháp mián Nam Viát Nam, chúng ta đã ban hành lánh thành láp lác láng quán chúng đá cháng lái lánh đã đáng cá láp và nám quyán [tá chính phá Diám]. Chúng ta đã không chú ý [đán Trung Quác].

Khi cuác nái dáy giành chính quyán bát đáu, chúng tôi đi Trung Quác đáng Chu Ân Lai và Đáng Tiáu Bình. Đáng Tiáu Bình đã nói vái tôi: “Đáng chí, bây giờ sai lám cáa đáng chí đã xáy ra rồi, đáng chí chá nên đánh ở mác trung đái trá xuáng”. Đó là áp lác mà họ đã áp đát lên chúng ta.

Bài phát biểu của Lê Duẩn năm 1979

Tác Giả: Ngác Thu

Thứ Tư: 22 Tháng 6 Năm 2011 04:27

Tôi nói [với Trung Quốc]: “Vâng, vâng! tôi sẽ làm điều đó. Tôi sẽ chỉ cần đưa ra một chút trung tâm xu hướng”.

Sau khi chúng ta chỉ cần đưa ra và Trung Quốc nhận ra rằng chúng ta có thể chỉ cần đưa ra hiểu quả, tất nhiên Mao có suy nghĩ mới. Ông ta nói rằng, vì Mao đánh chúng ta, ông ta sẽ đưa quân đi [Trung Quốc] để giúp chúng ta xây dựng đường xá. Mục tiêu chính của ông ta là tìm hiểu tình hình đất nước của ta để sau này ông ta có thể tiến công chúng ta và tất đó mà rằng xu hướng khu vực Đông Nam Á. Không có lý do nào khác.

Chúng tôi biết rõ ý đồ này, nhưng phải cho phép họ (sẽ xâm nhập của quân đội Trung Quốc). Thời thì cũng được. Nhưng họ quy định đưa quân vào. Tôi yêu cầu họ chấp nhận ngụy, nhưng quân lính của họ đã đến cùng với súng đạn. Tôi cũng phải chấp nhận điều này.

Sau đó, ông ta (Mao Trạch Đông) bắt chúng ta phải nhận 20.000 quân của ông ta để xây một con đường từ Nghệ Tĩnh vào Nam Bộ (thuộc tỉnh miền Nam Việt Nam). Tôi từ chối. Họ tiếp tục yêu cầu nhưng tôi không nhượng bộ. Họ gây áp lực với tôi cho quân của họ vào nhưng tôi đã không chấp thuận. Họ tiếp tục gây sức ép nhưng tôi vẫn không chấp.

Tôi đưa ra những ví dụ này để các đồng chí thấy họ có âm mưu cướp nước ta lâu và âm mưu đó ác độc như thế nào.

- Sau khi Mao đưa hàng trăm ngàn quân vào miền Nam Việt Nam, chúng ta đã phát động cuộc tiến công vào năm 1968 để buộc họ giảm leo thang. Để đánh bại Hoa Kỳ, một điều cần phải biết là làm thế nào để họ tiếp tục giảm leo thang. Đó là chỉ cần lực của chúng ta. Chúng ta chỉ cần đưa ra những một kẻ thù lớn, kẻ thù với dân số 200 triệu người và thế giới. Nếu chúng ta không thể làm cho họ giảm leo thang tiếp tục, thì chúng ta sẽ thất bại và không thể tiêu diệt kẻ thù. Chúng ta phải đưa tranh để làm nhiệm vụ chỉ để buộc họ phải đi đến bàn đàm phán với chúng ta mà không cho phép họ đưa thêm quân.

Đến lúc họ muốn ngừng ngừng với chúng ta, Ho Wei đã viết một bức thư cho chúng tôi, nói rằng: “Các ông không ngừng xu hướng đàm phán với Hoa Kỳ. Các ông phải đưa quân Mao vào miền Bắc Việt Nam để đánh với họ”. Ông ta gây áp lực với chúng tôi cách này, làm cho chúng tôi bế tắc vô cùng. Đây không phải là vấn đề hoàn toàn đơn giản. Rồi là một mặt mặt khi tình huống như thế phát sinh [với Trung Quốc].

Chúng tôi quy t đ nh không th c hi n cách đó (nói đ n l i khuyên c a H Wei không đàm phán v i Hoa K). Chúng tôi ph i ng i xu ng Paris. Chúng tôi ph i làm cho h (M) gi m leo thang đ đánh b i h . Trong th i gian đó, Trung Qu c đã thông báo [v i M]: “N u các ông không t n công tôi, tôi s không t n công các ông. Nh ng r t nhi u quân lính mà các ông mu n đ a vào Vi t Nam, tùy các ông”. Trung Qu c nh t trí đ u này và đã gây áp l c v i chúng tôi b ng cách đó.

H (Trung Qu c) đã trao đ i nhi u v i M và ép bu c chúng ta ph c v nh là m t con bài đ m c c theo cách này. Khi ng i M nh n ra r ng h đã thua tr n, ngay l p t c, h s đ ng Trung Qu c đ [t o đ u ki n] rút quân [mi n Nam Vi t Nam]. Nixon và Kissinger đã đ n Trung Qu c đ th o lu n v n đ này.

- Tr c khi Nixon đi Trung Qu c, [m c đích chuy n đi c a ông ta là] gi i quy t v n đ Vi t Nam b ng cách đó, đ ph c v l i ích c a M và gi m b t th t b i c a M, cũng nh cùng lúc cho phép ông ta lôi kéo Trung Qu c v phía M . Chu Ân Lai đã đ n g p tôi. Chu Ân Lai nói v i tôi: “Lúc này, Nixon đ n g p tôi ch y u là th o lu n v v n đ Vi t Nam, do v y tôi ph i đ n g p đ ng chí đ th o lu n đ u đó v i đ ng chí”.

Tôi tr l i: “Đ ng chí, đ ng chí có th nói b t c đ u gì đ ng chí thích, nh ng tôi không nghe theo đ ng chí. Đ ng chí là ng i Trung Qu c, tôi là ng i Vi t. Vi t Nam là c a tôi (đ t n c c a tôi), hoàn toàn không ph i c a các đ ng chí. Các đ ng chí không có quy n nói [v v n đ Vi t Nam] và các đ ng chí không có quy n th o lu n [các v n đ đó v i M]. Hôm nay, các đ ng chí, chính tôi s nói v i các đ ng chí đ u mà th m chí tôi ch a h nói v i B Chính tr , r ng đ ng chí đã nêu ra v n đ nghiêm tr ng và vì th tôi ph i nói:

- Năm 1954, khi chúng tôi giành chi n th ng t i Đ n Biên Ph , tôi đã [t nh] H u Nghĩa. Bác H đã đ n nói v i tôi r ng, tôi ph i vào mi n Nam đ t p h p [các l c l ng ó] và nói chuy n v i đ ng bào mi n Nam [v v n đ này]. Tôi đi b ng xe t i vào mi n Nam. Trên đ ng đi, đ ng bào ra chào đón tôi vì h nghĩ r ng chúng tôi đã giành chi n th ng. Đau đ n vô cùng! Nhìn đ ng bào mi n Nam, tôi đã khóc. Vì sau đó, Hoa K s đ n và tàn sát [ng i dân] m t cách kh ng khi p.

Khi v a t i mi n Nam, ngay l p t c, tôi đã đ n cho Bác H đ xin l i [mi n Nam] và không tr l i mi n B c đ tôi có th đánh thêm m i năm n a ho c h n. Đ ng chí đã gây khó khăn cho tôi nh th này (mu n nói đ n vai trò c a Chu Ân Lai trong vi c chia c t Vi t Nam t i Geneva năm 1954), đ ng chí có bi t không“?

Chu Ân Lai nói: “Tôi xin l i đ ng chí. Tôi đã sai. Đ u đó tôi sai” (mu n nói đ n s chia c t Vi t Nam t i Geneva). Sau khi Nixon r i kh i Trung Qu c, m t l n n a, ông ta (Chu Ân Lai) đ n Vi t Nam đ h i tôi v m t s v n đ liên quan đ n cu c chi n i mi n Nam Vi t Nam. Tuy nhiên,

Bài phát biểu của Lê Duẩn năm 1979

Tác Giả: Ngác Thu

Thứ Tư: 22 Tháng 6 Năm 2011 04:27

---

ngay lập tức, tôi nói với Chu Ân Lai: “Nixon đã gặp các đồng chí rồi. Chúng bao lâu nữa, họ (Hoa Kỳ) sẽ tiến công chúng tôi thì mới chí còn mạnh hơn”.

Tôi hoàn toàn không sợ. Cả hai (Mỹ và Trung Quốc) đã thối nát ngay với nhau để đánh tôi mạnh hơn. Ông ta (Chu Ân Lai) đã không bác bỏ quan điểm này là vô căn cứ và chỉ nói rằng: “Tôi sẽ gửi thêm súng đạn cho các đồng chí”.

Sau đó ông ta (Chu Ân Lai) nói (với mọi lo ngại âm mưu bí mật Trung – Mỹ): “Không có điếu đó”. Tuy nhiên, hai bên đã thoả thuận làm thế nào để đánh chúng ta mạnh hơn, gồm các cuộc tấn công bằng bom B-52 và phong tỏa công trường Hải Phòng. Rõ ràng là như thế.

- Nếu Liên Xô và Trung Quốc đã không mâu thuẫn với nhau, thì Hoa Kỳ không tiến công chúng ta quy mô lớn như họ đã tiến công. Khi hai [cuộc xung đột Trung Quốc và Liên Xô] xung đột, ngay cả Mỹ đã không [phe đả lập là khi xã hội chủ nghĩa] chiến tranh. Mỹ dù Việt Nam có thế thế ngọ và đoàn kết với cả Trung Quốc lẫn Liên Xô, để để để để điếu này rất phức tạp, lúc đó chúng ta phải dựa vào Trung Quốc nhiều hơn. Lúc đó, hàng năm Trung Quốc cung cấp viện trợ 500.000 tấn thóc phẩm, cũng như súng đạn, tiền bạc, chớ a kẻ để viện trợ đô la. Liên Xô cũng đã giúp bằng cách này. Nếu chúng ta không thế làm điếu đó (đoàn kết và thế ngọ như thế với Trung Quốc và Liên Xô), mới thế sẽ rất nguy hiểm.

Mấy năm tôi đã phải đi Trung Quốc hai lần để nói chuyện với họ (lãnh đạo Trung Quốc) về [các sự kiện] ở miền Nam Việt Nam. Về phía Liên Xô, tôi không phải nói gì cả (về tình hình ở miền Nam Việt Nam). Tôi chỉ nói một cách chung chung. Khi giao thiệp với Trung Quốc, tôi đã phải nói rằng cả hai [nước] đang đánh Mỹ. Tôi đã đi một mình. Tôi phải có một vấn đề này. Tôi đã để đó và nói chuyện với họ nhiều lần bằng cách này, mục đích chính là để xây dựng quan hệ gần gũi hơn giữa hai bên (nghĩa là Trung Quốc và Việt Nam). Chính xác là vào thời điểm đó Trung Quốc gây áp lực với chúng ta để xa lánh Liên Xô, cảm chúng ta không để để để điếu này.

Họ đã làm rất căng. Đồng chí Tiều Bình, cùng với Khang Sinh đã để và nói với tôi: “Đồng chí, tôi sẽ giúp đồng chí vài tí [có lẽ là nhân dân tệ] mấy năm. Đồng chí không thế như những bất cứ thế gì từ Liên Xô”.

Tôi không để ý điếu này. Tôi nói: “Không, chúng ta phải đoàn kết và thế ngọ như thế với toàn bộ

Bài phát biểu của Lê Duẩn năm 1979

Tác Giả: Nguyễn Thu

Thứ Tư: 22 Tháng 6 Năm 2011 04:27

---

phe [xã hội chủ nghĩa]”.

Năm 1963, khi Khrushchev phạm sai lầm, ngay lập tức [Trung Quốc] ban hành một tuyên bố 25 điểm và mời chúng ta đến cho ý kiến. Anh Trường Chinh và tôi đã đi cùng với một số anh em khác. Trong cuộc thảo luận, họ (Trung Quốc) không nghe chúng tôi đến, hình như là điểm thứ 10, nhưng khi đến điểm “không tập thể phe xã hội chủ nghĩa”, họ đã không nghe... Đặng Tiểu Bình nói: “Tôi chịu trách nhiệm về tài liệu của chính tôi, tôi muốn nghe ý kiến của các đồng chí, nhưng tôi không chấp nhận quan điểm này của các đồng chí”.

Trường Chinh khi chúng tôi ra về, Mao gặp anh Trường Chinh và tôi. Mao nói xu hướng chuyển về với chúng tôi và cuối cùng ông ta tuyên bố: “Các đồng chí, tôi muốn nói cho các đồng chí biết điểm này. Tôi sẽ là chủ tịch của 500 triệu nông dân đang thiêu đốt, và tôi sẽ mang một đội quân tiến xuống khu vực Đông Nam Á”. Đặng Tiểu Bình cũng nói về đó, nói thêm: “Chuyến này là vì nông dân nghèo, trong tình cảnh khó khăn cùng cực!”

Khi chúng tôi ra ngoài, tôi nói với anh Trường Chinh: “Đó anh thấy đó, âm mưu chiếm đoạt của ta và Đông Nam Á. Bây giờ đã rõ rồi”. Họ dám tuyên bố điểm đó như thế. Họ nghĩ chúng ta không hiểu. Đúng là không lúc nào họ không nghĩ đến đánh Việt Nam!

Tôi sẽ nói với các đồng chí nếu họ đến các đồng chí có thể thấy thêm về tầm quan trọng quân sự trong vấn đề này.

Mao hỏi tôi: Lào, có bao nhiêu cây sồi vuông đốt?

Tôi trả lời: Khoảng 200.000 cây sồi vuông.

Mao hỏi: Dân số của họ bao nhiêu?

Tôi trả lời: Khoảng 3 triệu!

Bài phát biểu của Lê Duẩn năm 1979

Tác Giả: Ngác Thu

Thứ Tư: 22 Tháng 6 Năm 2011 04:27

Mao nói: Nháy là không nghiåu! Tôi sä đäa dân tôi đän đó, thät mà!

Mao häi: Có bao nhiêu cây sä vuông đät ở Thái Lan?

Tôi trä läi: Khoäng 500.000 cây sä vuông.

Mao häi: Có bao nhiêu ngäi?

Tôi trä läi: Khoäng 40 triäu!

Mao nói: Läy Chúa! Tänh Tä Xuyên của Trung Quäc có 500.000 cây sä vuông, nhäng có täi 90 triäu ngäi. Tôi cũng sä đäa mät sä ngäi dân của tôi täi Thái Lan!

Đäi väi Viät Nam, hä không dám nói vä viäc đäa ngäi täi theo cách này. Tuy nhiên, ông ta (Mao) nói väi tôi: “Đäng chí, có đúng là ngäi của các đäng chí đã chiän đäu và đánh bäi quân Nguyên?” Tôi nói: “Đúng”. Ông ta häi: “Có phäi cũng chính ngäi của đäng chí đã đánh bäi quân Thanh?” Tôi nói: “Đúng”. Ông ta nói: “Và quân Minh näa, phäi không?” Tôi nói: “Đúng, và của các ông näa. Tôi đánh các ông luôn. Các ông có biät đäu đó không?”

Tôi đã nói väi Mao Träch Đông nhä thä. Ông ta nói: “Có, có!” Ông ta muän chiäm Lào, của Thái Lan, cũng nhä muän chiäm tät của các näc Đông Nam Á. Đäa ngäi dân đän säng ở đó. Quan đäm đó thät là phäc täp.

Trong quá khä (nói đän vän đä có thä xuät phát tä mäi để đäa của Trung Quäc trong thäi gian này), chúng ta đã chuän bä rät nhiäu, không phäi là chúng ta không chuän bä. Nếu chúng ta không chuän bä, tình hình gän đây sä rät nguy hiäm. Không phäi là vän đä đän giän.

Mười năm trước, tôi đã triệu tập các anh em trong quân đội đến gặp tôi. Tôi nói với họ rằng Liên Xô và Mĩ mâu thuẫn với nhau. Đợi với Trung Quốc, họ đã bắt tay với đế quốc Mĩ. Trong tình hình căng thẳng này, các đồng chí phải nghiên cứu vấn đề này ngay lập tức. Tôi sợ rằng quân đội không hiểu ý tôi, nên tôi nói với họ rằng, không có cách nào khác để hiểu vấn đề này. Nhưng họ vẫn thấy khó hiểu. Hoàn toàn không đời. Nhưng tôi không thể nói bằng cách nào khác. Và tôi đã không cho phép họ nói khác tùm lùm với tôi.

Khi tôi đến Liên Xô, Liên Xô cũng làm khó tôi với Trung Quốc. Liên Xô đã triệu tập một cuộc họp gồm 80 đồng nghiệp [cộng sản] để hỏi về Việt Nam, nhưng Việt Nam không tham dự hội nghị này, vì [bộ phận này] không chấp nhận giải pháp như giúp Việt Nam, mà còn có mục đích lên án Trung Quốc. Nên Việt Nam đã không đi.

Liên Xô nói: “Bây giờ các đồng chí bắt ròi chuyện nghĩa quân [hay] là cái gì? Tại sao các đồng chí làm điếu này?” Tôi nói: “Tôi hoàn toàn không bắt ròi chuyện nghĩa quân. Tôi không bao giờ làm điếu này. Tuy nhiên, đây là nguyện vọng của tôi, trước tiên phải đánh bại Mĩ. Và nếu muốn nước mình đánh bại Mĩ, thì phải có sự thống nhất và đoàn kết với Trung Quốc. Nếu tôi đến hội nghị này, thì Trung Quốc sẽ gây hiểu lầm cho chúng tôi. Các đồng chí, hãy hiểu cho tôi”.

Tôi Trung Quốc cũng có hiểu lầm và tranh luận khác nhau. Chu Ân Lai đồng ý với hình thức thành một mặt trận với Liên Xô để chống Mĩ. Một lần, khi tôi đi Liên Xô để đàm phán với các nhà lãnh đạo gia, tôi có một buổi họp với Trung Quốc gọi sang Liên Xô, nói rằng: “Bắt cứ khi nào có ai đó tấn công Liên Xô, thì Trung Quốc sẽ đồng bên cạnh các bạn”. Đó là vì đã có một hiệp ước hữu nghị giữa Liên Xô và Trung Quốc từ thời trước đó (tháng 2 năm 1950).

Ngồi cạnh Chu Ân Lai, tôi hỏi ông ta: “Trong buổi họp với Liên Xô gần đây, đồng chí đồng ý thành lập một mặt trận với Liên Xô, nhưng tại sao các đồng chí không thành lập một mặt trận chung Mĩ?” Chu Ân Lai nói: “Chúng tôi có thể thành lập một mặt trận chung Mĩ. Tôi chia sẻ quan điểm đó. Các đồng chí, tôi sẽ thành lập một mặt trận với các đồng chí [Việt Nam]”. Bành Chân cũng ngồi ở đó, nói thêm: “Quan điểm này chắc chắn chính xác!” Nhưng khi vấn đề được thảo luận tại Thủ tướng Hồ, Mao nói là không thể và họ bỏ nó. Các đồng chí thấy nó phức tạp như thế nào.

Mặc dù Chu Ân Lai giữ vững quan điểm này, ông ta dù sao cũng đồng ý xây dựng một mặt trận và [ông ta] đã giúp Việt Nam rất nhiều. Cảm ơn ông ta rằng tôi có thể hiểu [những vấn đề] nhưng gì đang diễn ra ở Trung Quốc. Nếu không thì sẽ rất nguy hiểm. Có lần, ông ta nói với tôi: “Tôi đang làm hết sức mình để tồn tại ở đây, sẽ đồng Li Chiang tích lũy và hỗ trợ cho các đồng chí”. Thì ra vậy (tức là Chu Ân Lai đã sẽ đồng Li Chiang, để giúp những người Việt Nam). Có nghĩa là,

không có Chu Ân Lai, điếu này sẽ hoàn toàn không xảy ra. Tôi đang mất lòng ta.

Tuy nhiên, không đúng để nói rằng các lãnh đạo khác của Trung Quốc hoàn toàn chia sẻ quan điểm của Chu Ân Lai. Họ khác nhau nhiều lắm. Phải nói rằng, người kiên quyết nhất là người có tinh thần Địch Hán và là người mưu trí nhất Đông Nam Á, đó chính là Mao Trạch Đông. Tất cả các chính sách [của Trung Quốc] đều nằm trong tay ông ta.

Điếu cũng rất cũng áp dụng đối với các nhà lãnh đạo hiện tại của Trung Quốc. Tuy nhiên, chúng ta không biết tiếp tục lại sẽ ra sao, [sẽ thất bại và tiếp tục là] họ đã tiến công chúng ta. Trong quá khứ, Đảng Tiều Bình đã làm hai điếu mà hiện đang bị đảo lộn. Đó là, khi chúng ta giành chiến thắng miền Nam Việt Nam, nhiều [lãnh đạo] Trung Quốc không hài lòng. Tuy nhiên, dù sao Đảng Tiều Bình cũng chúc mừng chúng ta. Vì lý do này, ngay lập tức ông ta đã bắt những người khác xem như là người theo chủ nghĩa xét lại.

Khi tôi đi Trung Quốc lần cuối, tôi đến đầu phái đoàn, và tôi đã gặp phái đoàn Trung Quốc do Đảng Tiều Bình đứng đầu. Khi nói về vấn đề lãnh thổ, gặp mặt với các thành viên và một số hòn đảo, tôi nói: “Hai đất nước của chúng ta gặp nhau, Có một số vùng lãnh thổ của chúng ta vẫn chưa được xác định rõ ràng. Hai bên nên thành lập các cơ quan để xem xét vấn đề này. Các đảng chí, làm nên những ý với tôi [vấn đề này]”. Ông ta (Đảng Tiều Bình) đồng ý, nhưng sau khi làm như vậy, ngay lập tức ông ta bắt nhóm lãnh đạo khác xem như là người theo chủ nghĩa xét lại.

Nhưng bây giờ ông ta (Đảng Tiều Bình) điên rồ. Bởi vì ông ta mưu cho mọi người thấy rằng ông ta không phải là người theo chủ nghĩa xét lại, cho nên ông ta đã tiến công Việt Nam mạnh mẽ hơn. Ông ta để cho họ tiếp tục tấn công Việt Nam.

Sau khi đánh bại Mỹ, chúng ta giành lấy hơn một triệu quân, các đảng chí lãnh đạo Liên Xô hỏi chúng tôi: “Các đảng chí đánh với ai mà giành lấy một triệu quân theo đúng nghĩa?” Tôi nói: “Sau này, các đảng chí sẽ hiểu”. Lý do duy nhất chúng ta giành quân đội theo đúng nghĩa là vì mưu để đưa của Trung Quốc đối với Việt Nam. Nếu không có [một mưu để đưa như thế], thì điếu này (quân đội theo đúng nghĩa) sẽ không cần. Gần đây, bắt tiến công trên hai mặt trận, [chúng ta có thể thấy rằng] rất nguy hiểm nếu chúng ta đã không được duy trì một triệu quân.

(B) (Ý nghĩa của chữ “B” này trong văn bản gốc không rõ ràng) – Sau Địch Hán Chiến, tất cả

Bài phát biểu của Lê Duẩn năm 1979

Tác Giả: Ngác Thu

Thứ Tư, 22 Tháng 6 Năm 2011 04:27

---

mái ngái tin rßng tên sen đßm qußc tß là đß qußc Mß. Hß có thß tißp qußn và bßt nßt cß thß gißi. Tßt cß các nßc, gßm các nßc lßn đßu sß Mß. Chß có Vißt Nam là không sß Mß.

Tôi hißu vßn đß này vì công vißc đã đßy tôi. Ngßi đßu tiên sß [Mß] là Mao Trßch Đông. Ông ta nói vßi tôi, đó là, Vißt Nam và Lào, rßng: “Ngay lßp tßc, các ông phßi chuyßn giao hai tßnh cßa Lào đã đßc gißi phóng cho chính phß Vißng Chßn. Nßu các ông không làm nhß vßy, thì Mß sß sß đßng đßu đó làm lý do tßn công. Đó là mái nguy lßn”. Vß phía Vißt Nam, chúng tôi đã nói: “Chúng ta phßi chißn đßu chßng Mß đß gißi phóng mißn Nam Vißt Nam”. Ông ta (Mao) nói: “Các ông không thß làm đßu đó. Mißn Nam Vißt Nam phßi nßm đßi trong mßt thßi gian dài, đßi mßt đßi, 5-10 đßi hoßc thßm chí 20 đßi kß tß bấy giß. Các ông không thß đánh Mß. Đánh Mß là nguy hißm”. Mao Trßch Đông đã sß Mß đßn mßc đß đó...

Nhßng Vißt Nam không sß. Vißt Nam đã tißp tßc chißn đßu. Nßu Vißt Nam không đánh Mß thì mißn Nam Vißt Nam sß không đßc gißi phóng. Mßt đßt nßc chßa đßc gißi phóng sß vßn là mßt đßt nßc lß thußc. Không ai có đßc đßc lßp nßu chß có mßt nßa đßt nßc đßc tß do. Không có đßc đßc lßp cho đßn năm 1975, đßt nßc chúng ta cußi cùng có đßc đßc lßp hoàn toàn. Có đßc lßp, tß do sß đßn. Tß do phßi là tß do cho cß nßc Vißt Nam ...

Engels đã nói vß chißn tranh nhân dân. Sau đó, Liên Xô, Trung Qußc và chính chúng ta cũng đã nói [vß vßn đß này]. Tuy nhiên, ba nßc rßt khác vß nßi dung [chißn tranh nhân dân]. Không đúng là chß vì các bßn có hàng trißu ngßi, thì các bßn có thß làm bßt cß đßu gì các bßn mußn. Trung Qußc cũng nói đßn chißn tranh nhân dân, tuy nhiên, [hß cho rßng] “khi kß thù tißn lên, thì chúng ta phßi rút lui”. Nói cách khác, phòng thß là chính, và chißn tranh đßc chia thành ba giai đßn, vùng nông thôn đßc sß đßng đß bao vây thành thß, trong khi [các lßc lßng chính] chß lßi trong rßng núi... Ngßi Trung Qußc ß thß phòng thß và rßt yßu [trong Đßnh Thß chißn]. Ngay cß vßi 400 trißu ngßi đß sßc vßi quân đßi Nhßt Bßn có 300.000 – 400.000 quân, Trung Qußc vßn không thß đánh bßi hß.

Tôi phßi lßp lßi đßu này nhß thß, vì trßc khi Trung Qußc gßi cß vßn cho chúng ta, mßt sß anh em Vißt Nam chúng ta không hißu. Hß nghĩ rßng [Trung Qußc] rßt có khß năng. Nhßng hß không có khß năng và do đó chúng ta đã không làm theo [nhßng lßi khuyên cßa Trung Qußc].

Năm 1952, tôi rßi mißn Bßc sang Trung Qußc vì tôi bß bßnh và cßn đßu trß. Đây là lßn đßu tiên tôi đi nßc ngoài. Tôi đßt câu hßi cho hß (Trung Qußc) và thßy nhißu đßu rßt lß. Có nhßng khu vßc [đã bß] quân Nhßt chißm đóng, mái khu có dân sß khoßng 50 trißu ngßi, nhßng không có lßy mßt chißn binh du kích...

Khi tôi từ Trung Quốc trở về, tôi đã gặp Bác [Hä]. Bác hỏi tôi:

- Đây là lý do tiên chú đi ra nước ngoài, phải không?

Vâng, đây là lý do tiên tôi đi ra nước ngoài.

- Chú đã thấy gì?

Tôi thấy hai điều: Việt Nam rất dũng cảm và hä (Trung Quốc) không dũng cảm chút nào.

Tôi hiểu điều này kể từ ngày đó. Chúng ta (Việt Nam) hoàn toàn khác với hä. Lòng can đảm và nä có trong con người Việt Nam và do đó chúng ta chưa bao giờ có một chiến lược phòng thủ (ý nói ä thủ thủ). Mọi người dân chiến đấu.

Hiện đây, hä (Trung Quốc) đã mang hàng trăm ngàn quân vào xâm chiếm nước ta. Họ hiểu, chúng ta đã sẵn sàng động viên dân quân và quân đội trong vùng để tấn công họ. Chúng ta không ä thủ thủ và do đó họ phải lùi bước. Họ không thể quét sạch dù một trung đội Việt Nam, trong khi chúng ta đã xóa sạch vài trung đoàn và hàng chục tiểu đoàn của họ. Có điều cần nhớ và ý là vì chiến lược tấn công của chúng ta.

Đä quốc Mä đã đánh với chúng ta trong một cuộc chiến kéo dài. Họ rất mạnh, nhưng họ đã thua. Nhưng có một yếu tố đặc biệt, đó là những mâu thuẫn gay gắt giữa Trung Quốc và Liên Xô. [Vì điều này,] họ đã tấn công chúng ta mạnh mẽ như thế này.

... Việt Nam đã chiến đấu chống Mä, và đã chiến đấu rất quyết liệt, nhưng chúng ta biết rằng Hoa Kỳ là một nước rất lớn, khả năng tích lũy hơn 10 triệu quân và đưa tất cả các loại vũ khí để xem là một thách thức vào để đánh chúng ta. Vì vậy, chúng ta đã phải chiến đấu trong một thời gian dài để làm cho họ giảm leo thang. Chúng ta là những người có thể làm điều gì đó, Trung Quốc thì không thể. Khi quân đội Mä tấn công Quang Trä (Quäng Trä?), ngay lập tức Bộ Chính trị ra lệnh đưa quân đội vào chiến đấu. Chúng ta không sợ.

Sau đó tôi đi Trung Quốc gặp Chu Ân Lai. Ông ta nói với tôi: “Điều đó (cuộc tấn công vào

Bài phát biểu của Lê Duẩn năm 1979

Tác Giả: Ngác Thu

Thứ Tư:, 22 Tháng 6 Năm 2011 04:27

Quáng Trá) có là cháa táng có, có mát không hai. Chá có mát [cá hái]trên đái này, không có cá hái thá hai. Không ai dám làm nháng đáu các đáng chí đã làm“.

... Chu Ân Lai là ngáng đáng đáu Bá Tham máu. Ông ta dám nói, ông ta tháng thán hán. Ông ta nói vái tôi: “Náu tôi biát trác cái cách mà các đáng chí sá đáng, chúng tôi không cán Ván lý Tráng chinh“.

Ván lý Tráng chinh là gì? Vào đáu cuác hành quân có 300.000 quân, đán cuái Ván lý Tráng chinh chá còn 30.000 quân. 270.000 ngáng đáng đã chát. Thác sá nguáng cá khi thác hián cách này. Nói nhá váy đá các đáng chí biát chúng ta đang đi trác há nhá thá nào. Trong táng lai không xa, náu chúng ta chián đáu cháng lái Trung Quác, chúng ta chác chán sá giành chián tháng ... Tuy nhiên, sá thát là náu mát nác khác [không phái Viát Nam] chián đáu cháng lái Trung Quác, không rõ há có giành đác chián tháng nhá thá này không (nhá Viát Nam).

... Náu Trung Quác và Liên Xô tháng nhát vái nhau, không chác Hoa Ká có dám đánh chúng ta hay không. Náu hai nác tháng nhát và liên kết vái nhau đá giúp chúng ta, không chác Hoa Ká có dám đánh chúng ta cái cách mà há đã đánh. Há sá do đá ngay tá đáu. Há sá do đá nhá thái Kennedy. Viát Nam, Trung Quác và Liên Xô, tát cá đã giúp Lào và ngay láp tác Má ký mát hiáp pác vái Lào. Há không dám gái quân Má sang Lào, há đá cho Đáng [Nhân dân Cách máng] Lào tham gia chính phá ngay láp tác. Há không dám tán công Lào náa.

Sau đó, khi hai nác [Liên Xô và Trung Quác] xung đát vái nhau, Má đác [Trung Quác] thông báo là há có thá tián tái và tán công Viát Nam mà không sá. Đáng sá [sá trá đáa cáa Trung Quác]. Chu Ân Lai và Mao Trách Đông đã nói vái Má: “Náu các ông không tán công tôi, thì tôi sá không tán công các ông. Các ông có thá đáa nhiáu quân vào mián Nam Viát Nam mà các ông muán. Tùy các ông“.

... Hián tái, chúng ta có biên giái vái mát nác rát mánh, mát nác vái ý đá bành tráng mà náu muán đác thác hián, phái bát đáu vái mát cuác xâm lác Viát Nam. Vì váy, chúng ta phái chung vai gánh vác, vai trò lách sá khác nhau. Tuy nhiên, chúng ta cháa bao giá trán tránh trách nhiám lách sá. Trác đây, Viát Nam đã thác hián nhiám vá cáa mình, và lán này Viát Nam xác đánh không cho phép há bành tráng. Viát Nam giá đác láp riêng mình và làm nhá váy cũng là đá báo ván ná đác láp cáa các nác Đông Nam Á. Viát Nam kiên quyát không đá Trung Quác thác hián âm máu bành tráng. Trán đánh gán đây [vái Trung Quác] chá là vòng mát. Hián há ván còn chuán bá nhiáu lĩnh vác. Tuy nhiên, bát ká há chuán bá đán mác đá nào, Viát Nam cũng sá tháng ...

Tiền hành chiến tranh không phải là đi bõ thông thường trong rừng. Gọi một triệu quân vào cuộc chiến chính nghĩa là một nhiệm vụ bên ngoài liên quan đến vô số khó khăn. Gần đây họ đưa 500.000 – 600.000 binh lính để đánh chúng ta, nhưng họ đã không có thiết bị và nhiên liệu đầy đủ để cung cấp lương thực cho quân đội của họ. Trung Quốc hiện đang chuần bị 3,5 triệu quân, nhưng họ phải đưa một nửa số quân đó về biên giới [Trung-Xô] để ngăn chặn Liên Xô. Vì lý do đó, nếu họ đưa 1 hoặc 2 triệu quân vào để đánh chúng ta, chúng ta sẽ không sợ bất cứ điều gì. Chúng ta chỉ có 600.000 quân tham gia, và trong tương lai gần, nếu chúng ta phải đánh với 2 triệu quân, sẽ không có vấn đề gì cả. Chúng ta không sợ.

Chúng ta không sợ bất cứ điều gì vì chúng ta biết cách đánh. Nếu họ đưa 1 triệu quân, họ sẽ chỉ giành được một chút thắng lợi nhỏ bé. Đi xuống vùng trung du, vùng đồng bằng và Hà Nội và thậm chí xuống đồng bằng sẽ khó khăn hơn nữa.

Các đồng chí, như các đồng chí biết, bọn Hitler tiến công quy mô lớn theo cách này, nhưng khi họ (Độc Quốc xã) đến Leningrad, họ không thể vào được. Với thành phố, người dân và các công trình phòng thủ, không thể nào thực hiện các cuộc tấn công hiệu quả bằng máy bay và mũi nhọn. Thậm chí đánh trong hai, ba hoặc bốn năm, họ vẫn không thể vào. Mọi làng quê đó (ở miền Bắc) thì giành như thế. Đồng đội của chúng ta là: mũi nhọn là một pháo đài, mũi nhọn là một chiến trường. Chúng ta sẽ chiến đấu và họ sẽ không thể nào vào được cả.

Tuy nhiên, không bao giờ đến khi chúng ta đánh kẻ thù tiến tuy nhiên. Phải có một đội quân hậu phương trực tiếp mà thôi. Sau trận đánh gần đây kết thúc, chúng tôi đánh giá rằng, trong tương lai không xa, chúng ta phải đưa thêm vài triệu người đến một phần phía Bắc. Nhưng kẻ thù đến từ phía Bắc, hậu phương trực tiếp cho các nước phía là Thanh Hoá, Nghệ An, Hà Tĩnh ... Hậu phương trực tiếp bao gồm thủ đô phải là Thanh Hóa và Nghệ Tĩnh. Chúng ta có đồng đội. Chúng ta có thể đánh chúng bằng nhiều cách ... Chúng ta có thể sẽ đưa 2-3 quân đoàn để giáng mạnh cú mạnh vào chúng, sẽ làm cho chúng lo sợ, trong khi chúng ta tiếp tục giành chiến thắng. Để đạt được mục đích này, mũi nhọn là một nghìn lính phải là một nghìn lính thực và mũi nhọn phải là một đội hình thực sự.

- Bây giờ đã đánh xong một phần rồi, chúng ta không nên chần chừ. Chần chừ và đánh giá thấp kẻ thù là sai lầm, nhưng thì tin cũng sai. Chúng ta không chần chừ, chúng ta không đánh giá thấp kẻ thù. Nhưng chúng ta cũng tin và vững tin vào chiến thắng của chúng ta. Chúng ta cần phải có cả hai điều này.

- Bây giờ Trung Quốc có âm mưu đánh [chúng ta] để mở rộng xuống phía Nam. Nhưng trong thời điểm hiện nay họ không thể đánh và đến đây một cách dễ dàng. Trung Quốc chỉ đánh Việt Nam có vài ngày mà cũng thất bại đã hết lên: “Không được đồng ý với Việt Nam!” Thời điểm hiện nay không giành như thế nữa. Trong những ngày này, không chỉ có chúng ta và họ (muốn nói Trung Quốc). Bây giờ cả thế giới đang gần kề nhau. Loài người và nhân loại hoàn toàn đi vào

giai đoạn xã hội chủ nghĩa, nhưng đây là lúc mọi người đều mưu đồ lợi ích và tự do. [Ngay cả] trên các đảo nhỏ, người dân cũng mưu đồ lợi ích, tự do.

Cả nhân loại hiện nay như thế. Điều đó là rất khác với thời xưa. Thời đó, người dân chấp nhận thế rõ ràng để sống yên ổn. Do đó, câu của Bác Hồ: “Không có gì quý hơn độc lập tự do” là một ý tưởng của thời đại hiện nay. Điều kiện Việt Nam là điều kiện nhân loại và xâm phạm độc lập, tự do ... Việt Nam là một quốc gia đang tranh đấu cho độc lập và tự do.

- Khi phải chiến đấu chống Mỹ, anh em chúng ta trong Bộ Chính trị đã thảo luận với nhau với vấn đề này, cân nhắc liệu chúng ta có dám đánh Mỹ hay không. Tất cả đều đồng ý đánh. Bộ Chính trị đã bày tỏ quyết tâm: đấu chiến đấu chống Mỹ, chúng ta không sợ Mỹ. Tất cả đều đồng ý. Khi tất cả đã đồng ý đánh Mỹ, không sợ Mỹ, chúng ta cũng không sợ Liên Xô. Tất cả đều đồng ý. Chúng ta cũng không sợ Trung Quốc. Tất cả đều đồng ý. Nếu chúng ta không sợ ba đối thủ này, chúng ta có thể đánh Mỹ. Đó là cách chúng tôi đã thảo luận trong Bộ Chính trị hồi đó.

Mặc dù Bộ Chính trị đã gặp và thảo luận các buổi thảo luận như thế và mọi người đồng lòng, sau này có một người đã nói với một đồng chí đi u mà tôi đã nói. Điều kiện đó đặt câu hỏi cho Bộ Chính trị, hỏi lý do gì mà Anh Ba một lần nữa lại nói rằng, nếu chúng ta mưu đồ đánh Mỹ, thì chúng ta không nên sợ Trung Quốc? Tại sao anh ấy phải nói như vậy nữa?

Lúc đó, anh Nguyễn Chí Thanh, người đã bình nghị là có cảm tình với Trung Quốc, đứng lên và nói: “Kính thưa Bộ Chính trị và kính thưa Bác Hồ, tôi phát biểu của Anh Ba là đúng. Phải nói như thế (ý nói không cần phải sợ Trung Quốc), vì họ (Trung Quốc) gây rắc rối cho chúng ta nhiều đi u. Họ chặn chúng ta ở chỗ này, rồi họ trói tay chúng ta ở chỗ kia. Họ không cho chúng ta đánh...”

Trong khi chúng ta đánh miền Nam Việt Nam, Điều kiện Tiều Bình quy định rằng tôi chỉ có thể đánh miền trung để tiếp xúc và không được đánh miền cao hên. Ông ta (Điều kiện Tiều Bình) nói: “miền Nam, do các ông phạm sai lầm vì vì đã khi đồng ý đánh trộm, các ông chỉ nên đánh miền trung để tiếp xúc, không được đánh miền cao hên”. Họ gây áp lực lên chúng ta như thế.

- Chúng ta không sợ ai cả. Chúng ta không sợ bệ vì chúng ta có lợi phải. Chúng ta không sợ ngay cả anh trai cả chúng ta. Chúng ta cũng không sợ bệ n bệ cả chúng ta. Dĩ nhiên, chúng ta không sợ kẻ thù cả chúng ta. Chúng ta đã đánh họ rồi. Chúng ta là con người, chúng ta không sợ bệ t cả. Chúng ta mưu đồ lợi ích. Cả thế giới biết chúng ta mưu đồ lợi ích.

Chúng ta phải có một quân đội mạnh mẽ, bệ vì đặt nhiệm vụ chúng ta đang bệ đe dọa và bệ bệ t

n t ... Không th khác đ c. N u không, thì s nguy hi m vô cùng, nh ng đ t n c chúng ta nghèo.

- Chúng ta có m t quân đ i m nh, đ i u đó không có cách nào làm nh t chí chúng ta. Có m t s chính sách c a Trung Qu c đ i v i chúng ta: xâm l c và chi m đóng n c ta, tìm cách làm suy y u chúng ta v kinh t và làm cho đ i u ki n s ng c a chúng ta khó khăn. Vì nh ng lý do này, đ ch ng l i Trung Qu c, tr c h t, chúng ta ph i, không nh ng chi n đ u, mà còn làm cho chúng ta m nh m h n. Đ đ t đ c m c đích này, theo tôi, quân đ i c a chúng ta không nên là m t l c l ng lãng phí ngu n l c c a nhà n c, mà nên là m t l c l ng s n xu t m nh m . Khi k thù đ n, h (nh ng ng i lính) c m súng ngay l p t c. Khi không có k thù, thì h s s n xu t đàng hoàng. H s là bi u t ng t nh t và cao nh t trong s n xu t, s n xu t nhi u h n b t c ng i nào khác. Dĩ nhiên, đó không ph i là m t câu chuy n m i ...

- Hi n nay, trên vai quân đ i c a chúng ta đang gánh vác m t nhi m v l ch s : b o v đ c l p và t do c a chúng ta, trong khi cùng lúc b o v hòa bình và đ c l p trên toàn th gi i. N u chính sách bành tr ng c a bè lũ ph n đ ng Trung Qu c không th th c hi n đ c n a, s là l i ích c a c th gi i. Vi t Nam có th làm đ i u này. Vi t Nam có 50 tri u ng i r i. Vi t Nam có nh ng ng i b n Lào và Campuchia và có đ a th v ng ch c. Vi t Nam có phe [XHCN] và t t c nhân lo i đ ng v phía ta. Rõ ràng là chúng ta có th làm đ i u này.

... Các đ ng chí có bi t ng i nào trong đ ng chúng ta, trong nhân dân c a chúng ta, nghi chúng ta s thua Trung Qu c? Dĩ nhiên là không có ai c . Nh ng chúng ta ph i duy trì các m i quan h b n bè c a chúng ta. Chúng ta không mu n h n thù dân t c. Tôi l p i: tôi nói đ i u này b i vì tôi ch a bao gi c m th y căm thù Trung Qu c. Tôi không c m th y nh th . Đó là h đánh chúng ta.

Hôm nay tôi cũng mu n các đ ng chí bi t r ng trong th gi i này, ng i đã b o v Trung Qu c là chính tôi! Đó là s th t. T i sao v y? B i vì trong h i ngh thá g 6 năm 1960 t i Bucharest, 60 đ ng đ ng lên ch ng l i Trung Qu c, nh ng ch có mình tôi là ng i b o v Trung Qu c. Vi t Nam chúng ta là th . Tôi s ti p t c l p l i đ i u này: Tuy h c x t i t , chúng ta bi t r ng ng i c a h là b n c a chúng ta. V phía chúng ta, chúng ta không c m th y x u h v i Trung Qu c. Tuy nhiên, âm m u c a m t s lãnh đ o (Trung Qu c) là m t v n đ khác. Chúng ta coi h ch là m t bè lũ. Chúng ta không nói t i đ t n c h . Chúng ta không nói ng i dân Trung Qu c x u v i chúng ta. Chúng ta nói bè lũ ph n đ ng B c Kinh. Tôi nói l i đ i u này m t l n n a m t cách nghiêm túc nh th .

Vì v y, chúng ta hãy ki m soát tình hình ch t ch , trong t th s n sàng chi n đ u, và không bao gi n i l ng s c nh giác. V m i quan h v i Trung Qu c cũng v y. Tôi tin r ng trong 50 năm, ho c th m chí trong 100 năm, ch nghĩa xã h i có th thành công, và lúc đó chúng ta s không b v n đ này n a. Nh ng s m t m t th i gian [dài] nh th . Vì v y, chúng ta ph i chu n b và s n sàng trên m i ph ng di n.

Bài phát biểu của Lê Duẩn năm 1979

Tác Giả: Ngác Thu

Thứ Tư: 22 Tháng 6 Năm 2011 04:27

Hôm nay, chắc chắn không ai còn nghi ngờ nữa. Nhưng cách đây năm năm, tôi dám chắc rằng [không có] đảng chí nào nghi ngờ Trung Quốc có thể đánh chúng ta. Nhưng có. Đó là vì các đảng chí [này] không có kiến thức về vấn đề này. Nhưng đó không phải là trách nhiệm của chúng tôi (Lê Duẩn và ban lãnh đạo). Chúng ta biết rằng Trung Quốc đã và đang tiến công chúng ta [cách đây] mười năm hoặc hơn. Vì vậy chúng ta không ngạc nhiên [về cuộc tiến công của Trung Quốc vào tháng 1 năm 1979].

Ngác Thu dịch từ : http://www.wilsoncenter.org/index.cfm?topic_id=1409&fuseaction=va2.document&identifier=5034BF75-96B6-175C-95920EA599AF9609&sort=subject&item=Chinese%20troops

© Ngác Thu (Bản tiếng Việt)

THEO DÒNG Sư KIưN:

1. Trận chiến tranh 1979 giữa Trung Quốc và Việt Nam
2. Nói về con voi ngày 17-2-1979
3. Vì sao Đảng Tiưu Bình đánh VN năm 1979?
4. Bài nói của Đảng Tiưu Bình ngày 16/3/1979
5. Cuộc chiến 1979 và Hoàng Sa
6. Hình ảnh chiến tranh biên giới 1979